

Vypraveno

dne 25. 9. 2013

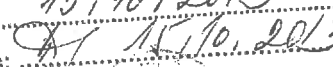
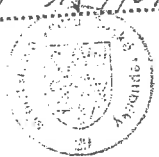
MVCRP00Z881A

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Immigrace v České republice (GA15-070)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
15. 10. 2013
podpis:

V Praze dne 23. 09. 2013
Č.j.: MV-92078-5/VS-2013

prac. č.: 0175W

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala federace (dále jen „žadatelka“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 4.7.2013, čj. VS-465/835.3/2-2013, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, do níž byly zahrnuty její nezletilé dcery
– Česká republika (dále jen „nezletilé dcery“),
všechny státní občanky Ruské federace, všechny trvale bytem
rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky, do které žadatelka zahrнула nezletilé dcery (dále jen „žádost“), byla žadatelkou podána dne 10.1.2013 u Úřadu městské části Praha 4. Správní řízení o žádosti bylo Ministerstvem vnitra zahájeno dnem 21.2.2013. Žadatelka a její nezletilé dcery jsou státními občankami Ruské federace. Žadatelce byl v České republice udělen azyl dne 13.2.2003. Nezletilé dceři byl azyl v České republice udělen dne 14.11.2003 a nezletilé dceři dne 20.3.2006. Nezletilé dceři byl povolen trvalý pobyt na území České republiky dne 6.5.2002 za účelem sloučení rodiny s otcem. Žadatelka je rozvedená.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka a nezletilé dcery splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Žadatelka a nezletilé dcery (a a s přiznaným postavením uprchlíka (azylanta) nepředkládají doklad o pozbytí dosavadního státního občanství, splňují tak podmínku ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí upozornilo žadatelku, aby pro dceru J neobstarávala doklad o pozbytí dosavadního státního občanství bez příslibu udělení státního občanství České republiky, neboť v případě získání tohoto dokladu se její dcera stane osobou, která není státním příslušníkem žádného státu (apatrida).

Přestože Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka a její nezletilé dcery splňují zákonné podmínky pro udělení státního občanství, její žádosti nevyhovělo. Ministerstvo vnitra odůvodnilo nevyhovění žádosti tím, že výčet podmínek zakotvených v ustanovení § 7 odst. 1 pod písm. a) až e) zákona o státním občanství nelze považovat za taxativní. Konstatovalo, že státní občanství je definováno jako trvalý svazek (vztah) mezi fyzickou osobou a státem. Trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací takové osoby do společnosti. Tato integrace je charakterizována vazbami rodinnými, sociálními, pracovními a v neposlední řadě i dodržováním právního řádu státu, jehož státní občanství chce taková osoba získat. V intencích právní úpravy nabývání státního občanství České republiky nemusí být žadatelce vyhověno ani za předpokladu, že splňuje všechny podmínky stanovené zákonem o státním občanství. Jejich splnění je tak pouze základním předpokladem pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba každou žádost individuálně, řádně a spolehlivě z více hledisek posoudit při respektování smyslu a účelu zákona a v jeho mezích, které stanoví. V případech, kdy státoobčanský vztah vzniká na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě žádající o jeho státní občanství, ho udělí a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou. Na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4.7.2013, čj. VS-465/835.3/2-2013 podala žadatelka včasný rozklad. V rozkladu uvedla, že ona i její nezletilé dcery jsou plně integrovány do české společnosti, což odůvodnila dosavadním způsobem života, dodržováním právního řádu České republiky, zařazením do pracovního procesu, transparentností příjmů, občanskými aktivitami, zapojením do společenského života, školními a mimoškolními aktivitami svých nezletilých dcer, plněním závazků vůči České republice. Žadatelka vznesla námitku nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí, neboť z něj jednoznačně vyplývá, že ona

a nezletilé dcery splňují všechny podmínky pro udělení státního občanství České republiky, ale vadí něco jiného, co může být ukryto v některé z poměrně obsáhlých pasáží, či v rovině obecné (ve vztahu k žádostem matky – uděleno státní občanství České republiky, bratra – žádost zamítnuta). V závěru rozkladu se zmínila o časové náročnosti a o finančních nákladech, které musela vynaložit v rámci správního řízení o žádosti. Zcela na závěr se vyjádřila k aktuální atmosféře ve společnosti a ve světě. Požádala ministra vnitra o změnu napadeného rozhodnutí tak, aby její žádosti v plném rozsahu vyhověl nebo, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému rozhodnutí.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem o státním občanství a správním řádem.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 27.5.2013 byla žadatelka v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informována o zahájení správního řízení o její žádosti (§ 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu byla poučena o možnosti, aby před vydáním rozhodnutí nahlédla do spisu a vyjádřila se k podkladům pro vydání rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění a případně navrhla jejich doplnění. Dále byla poučena o možnosti zvolit si zmocněnce podle ustanovení § 33 správního řádu. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti současně přerušeno a žadatelka byla vyzvána, aby předložila listiny, které byly v tomto usnesení označeny, aby tak Ministerstvo vnitra získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Žadatelka v usnesení o přerušení řízení byla upozorněna na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Ministr vnitra meritorně přezkoumal napadené rozhodnutí na základě předložených listin, jež jsou součástí spisu a konstatoval, že žadatelka a její nezletilé dcery splňují podmínky pro udělení státního občanství České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Žadatelka a nezletilé dcery s přiznaným postavením uprchlíka (azylanta) nepředkládají doklad o pozbytí dosavadního státního občanství, splňují tak podmínku

ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Tuto podmínku nesplňuje nezletilá dcera ~~_____~~.

IV.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra vycházel také z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Na základě výše uvedeného rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozkladem napadené rozhodnutí zamítnout.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

